

Ik ben geen gelovig man, maar ben van mening dat het geloof net als atheïsme een levensfilosofie is. En daar waar je kracht uit put, leg je simpelweg niet naast je neer. Op het Kirkelig Kulturverksted label verschijnen met enige regelmaat de meest prachtige releases met een religieus raakvlak. Dat geldt ook voor de Noorse zangeres en pianiste Solfrid Molland. Ze heeft klassiek

piano en muziektheorie gestudeerd aan de Universiteit van Oslo, maar kiest op haar albums toch dikwijls voor een meer avontuurlijke aanpak en lengt klassieke muziek aan met folk en wereldse elementen. Daarmee weet e wel verlamdend mooie muziek te maken. Haar vorige album *Forvandling* (2016) eindigt dan ook (een jaar later) hoog in mijn jaarlijs. Nu is ze terug met *Håpets Kappe*, hetgeen "de mantel van hoop" betekent. Het idee achter deze nieuwe worp is dat we slechts één aarde hebben, waarvoor gezamenlijk moet opkomen los van de vele verschillende religies en denkbeelden. Dat muziek verbindt hoef je mij en veel anderen denk ik niet te vertellen. Molland (zang, accordeon, piano) omringt zich hier met de geweldige muzikanten Hayden Powell (trompet), Mats Ellertsen (contrabas), Daniel Lazar (viool) en Aziz Kossai (zang, oud). Meer dan ooit weet ze met haar muziek een brug te slaan tussen diverse genres, maar ook religies. Eigenlijk is het grensoverschrijdend in vele opzichten, behalve het betamelijke. En dat is mooi, want het geeft extra franje aan het toch als zo prachtige met klassiek geïnfecteerde folkgeluid. De muziek is geïnspireerd door respectievelijk de kathedraal van Oslo, de synagoge van Oslo en het Moskee Islamitische Cultuurcentrum in Grønland in Oslo. Ze zingt dan ook een Noors, Joods en Arabisch volksliedje. Dat pakt weer zo wonderschoon en haast narcotiserend uit. Het is knopen proberen te leggen, waar de verbinding er op hoopgevende wijze al is. Eigenlijk zoals je altijd zou willen. Wat een onbeschrijfelijke, intense schoonheid! Goddelijk zou ik haast zeggen.

**"What an indescribable, intense beauty! Divine, I'd almost say."
writes Jan Willem Broek in subjectivisten.nl week 16 about Solfrid Molland's album
'Håpets Kappe'.**

I am not a religious man, but believe that faith, like atheism, is a philosophy of life. And where you draw strength, you simply do not put it aside. The Kirkelig Kulturverksted label regularly presents the most beautiful releases with a religious interface. This also applies to the Norwegian singer and pianist Solfrid Molland. She studied classical piano and music theory at the University of Oslo, but often opts for a more adventurous approach on her albums and lengthens classical music with folk and worldly elements. With that she knows how to make paralyzing beautiful music. Her previous album *Forvandling* (2016) ends (a year later) high in my year list. Now she is back with *Håpets Kappe*, which means "the cloak of hope". The idea behind this new throw is that we only have one earth, which must come up jointly apart from the many different religions and ideas. You don't have to tell me that music connects me and many others. Molland (vocals, accordion, piano) surrounds herself here with the great musicians Hayden Powell (trumpet), Mats Ellertsen (double bass), Daniel Lazar (violin) and Aziz Kossai (vocals, old). More than ever, she knows how to bridge the gap between various genres, but also religions, with her music. Actually, it is cross-border in many ways, except for the decent. And that's nice, because it gives extra frills to the still so beautiful with classically infected folk sound. The music is inspired by Oslo Cathedral, the Oslo Synagogue and the Mosque Islamic Cultural Center in Grønland in Oslo, respectively. She therefore sings a Norwegian, Jewish and Arabic folk song. That turns out to be so beautiful and almost narcotic. It is trying to make knots, where the connection is already there in a hopeful way. Actually as you would always like. What an indescribable, intense beauty! I would almost say divine